

5. neděle velikonoční rok B (2024)

1. čtení – Sk 9,26-31

Barnabáš jim vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak (Šavel) viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvýjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

Mezizpěv – Žl 22,26b-27.28+30ab.30c-32

Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění.

Nebo: Aleluja.

Své sliby splním před těmi, kdo ctí Hospodina.
Chudí se najedí do sytosti,
kdo hledají Hospodina, budou ho chválit:
„Navěky at' žije vaše srdce!“

Rozpomenou se, k Hospodinu se obrátí
všechny končiny země,
před ním se skloní
všechna lidská pokolení.
Jen jemu se budou kořít všichni, kdo spí v zemi,
před ním se skloní všichni, kdo sestupují v prach.

I má duše bude pro něho žít,
mé potomstvo bude mu sloužit.
Bude vyprávět o Pánu příštímu pokolení,
lidu, jenž se narodí, budou hlásat jeho spravedlnost:
„To udělal Hospodin!“

2. čtení – 1 Jan 3,18-24

To je to jeho přikázání: abychom věřili a milovali.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Zpěv před evangeliem – Jan 15,4a.5b

Aleluja. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás, praví Pán; kdo zůstává ve mně, ten nese mnoho ovoce. Aleluja.

Evangelium – Jan 15,1-8

Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratosti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslavěn můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Slovo, které často používáme při bohoslužbě, je *AMEN*.

V dnešní homilii se podívejme na toto slovo, které má hluboký význam. Vyznání víry, které recitujeme každou neděli, končí slovem *Amen*. Poslední slovo Bible v Knize Zjevení je: *Amen*. Často se nacházejí na konci novozákonních modliteb. Církev také končí své modlitby slovem *Amen*. Když dokončíme Otče náš, Zdrávas Maria, říkáme *Amen*. Každý den je toto slovo na našich rtech.

V hebrejštině *Amen* pochází ze stejného kořene jako slovo „věřit“. Vyjadřuje odolnost, spolehlivost a věrnost. Chápeme tedy, proč slovo *Amen* může být použito k řeči o Boží věrnosti nám a naší důvěře v Něj.

U proroka Izajáše najdeme výraz „Bůh pravdy“ (doslova „Bůh Amen“), tedy Bůh věrný svým slibům. Ježíš Kristus často používal slovo *Amen*. „Amen, amen, pravím vám...“. Tato slova přeložíme jako Vpravdě, opravdu vám říkám... Ježíš zde použil dvojité Amen, aby zdůraznil věrohodnost svého učení a autoritu založenou na Boží pravdě.

Takže když říkáme *Amen*, mluvíme: Věřím, přijímám to jako pravdu... A také: At' je to tak, at' se tak stane.

Společné recitování vyznání víry by pro nás mělo být velkou radostí a jakoby duchovním svátkem. Tím, že ještě jednou řeknu Bohu: "Ano, Pane, věřím ve vše, co jsi nám zjevil."

V našem nedělním vyznání víry jsou počáteční slovo „Věřím“ a závěrečné slovo „Amen“ jako spona držící naše vyznání pohromadě. Věřit znamená odpovědět *Amen* na pravdy víry zjevené Kristem, které církev předává a vysvětuje.

Naslouchejme dnes zvláště společně předneseným slovům vyznání víry. Opravdu přemýslíme o slovech, která vypovídáme? Říkáme je s radostí? Dnes, na závěr vyznání víry, řekněme naše vědomé *Amen*.

Celý náš život se má stát odpověď *Amen* na všechny pravdy víry, morálky a přikázání. Svatý Augustin řekl: „Ať je vám vaše vyznání víry jako zrcadlo. Prohlédněte si to, abyste zjistili, zda věříte všemu, co říkáte. A radujte se ve své víře každý den.“

Víme, že s největší pravděpodobností poslední slovo svatého Jana Pavla II. bylo slovo „*Amen*“. Je pro nás příkladem, jak odpovědět Bohu svým životem.

Mnohokrát při mši svaté kněz předkládá modlitbu Bohu a lidé ji uznávají jako svou vlastní a připojují se k modlitbě kněze a odpovídají *Amen*. Například na začátku mše svaté, kdy kněz zpívá tzv. kolektu, je to modlitba, která zahrnuje téma celebrace.

Nejslavnostnějším *Amen* v liturgii je *Amen* po tzv. doxologie. Když kněz pozvedá Tělo Kristovo a kalich s Krví Páně a na konci eucharistické modlitby zpívá: „Skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků.“ Lid pak odpovídá *Amen*. Pokud je to možné, mělo by se zpívat slavnostně, tzv. mnohonásobné *Amen*. S tímto *Amen* poznává celý lid to, co se stalo na oltáři: proměna hostie v Tělo a víno v Krev Kristovu, a tedy nekrvavé zpřítomnění oběti kříže Ježíše Krista.

Také u sv. Přijímání, když kněz podává Tělo Páně se slovy: „Tělo Kristovo“, s vírou v přítomnost Ježíše Krista ve svaté hostii odpovídáme *Amen*.

A konečně, sám Ježíš Kristus je naše *Amen*. V Knize Zjevení čteme: „Tak praví Amen, věrný a pravý svědek, počátek Božího stvoření“ (Zj 3,14). Ježíš je konečným Slovem Boha Otce pro nás, je konečným *Amen*. Přijímá a naplňuje naše *Amen* k Otci: „Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno ‚Ano‘. A proto skrze něho zní i naše ‚Amen‘ k slávě Boží.“ (2 Kor 1,20). Ježíš je Pánem času, soudcem živých i mrtvých. On je Počátek a Konec, Alfa a Omega. On je *Amen*!